

Čís. 13616.

Knihovní vlastnictví žalovaného k nemovitosti, i když není i vlastníkem naturálním, jest »majetkem« ve smyslu § 99 j. n.

(Rozh. ze dne 7. června 1934, R II 283/34.)

Žaluje cizozemce o zaplacení peněžité pohledávky opřel žalobce místní příslušnost o § 99 j. n., protože pro žalovaného jest vloženo právo vlastnické na nemovitost ve vložce č. 298 kat. území Š. P r v n í s o u d vyhověl námitce místní nepřislušnosti, zjistiv, že se tento zápis zakládá na omylu, poněvadž žalovaný tuto nemovitost směnou přenechal Juliu a Marii W-ovým, kterým nebyla knihovně připsána, protože byla ve směnné smlouvě omylem vynechána, takže prý ji nelze považovati za majetek žalovaného. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku místní nepřislušnosti z důvodu, že knihovní vlastnictví jest sice proti neknižovnímu vlastníku bezvýznamné a bezcenné, nikoli však proti bezelstným věřitelům knihovního vlastníka, proti nimž tvoří majetek ve smyslu § 99 j. n.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor rekursního soudu je správný. Podle § 99 první odstavec j. n. lze podati žalobu o majetkové nároky v tuzemsku na osoby, které tu nemají bydliště, u každého věcně příslušného soudu, v jehož obvodu jest majetek těchto osob nebo předmět žalobou žádaný. Stačí k založení tohoto sudiště jmění jakéhokoli druhu a jakékoli výše, jen když jest nesporným vlastnictvím žalovaného a když lze na ně vésti exekuci. Nestačí však právo formální, které nemá majetkovou hodnotu pro věřitele (rozh. čís. 11683 sb. n. s.). Jde tedy o to, má-li knihovní vlastnictví takovou hodnotu. Střetne-li se přirozené vlastnictví s vlastnictvím knihovním, může vlastník n a t u r á l n í vykonávati o b s a h práva vlastnického v §§ 354 a 362 obč. zák. vyměřený, ale nemůže jednak se statkem k n i h o v n ě nakládati, jednak jest právo jeho vydáno nebezpečí proti třetí osobám, jež jednájí majíce důvěru v dosavadní (třeba materiálně nepravý) stav knihovní (§ 1500 obč. zák., §§ 21, 22, 69—71 knih. zák., § 350 ex. ř.). Jen námitka lsti zůstává neknižovnímu vlastníku zachována. Stejně rozhoduje podle § 440 obč. zák. předstížení žádosti o vklad, přenechal-li knihovní vlastník touž nemovitou věc dvěma různým osobám. Statek neknižovně prodaný zůstává předmětem exekuce pro věřitele prodávatele, kteří mohou na něj vésti exekuci, a není exekuce tato dotčena pozdějším zápisem nabyvatele do knih, i když se domohl titulu nabývacího již před zahájením exekuce (srov. plen. rozh. bývalého vídeňského nejvyššího soudu z 28. října 1908, Rv V 1545/8-I Gl. U. n F. 4359, kn. jud. 186). Statek takový patří také do konkursní podstaty prodávatele. Z této povahy knihovního vlastnictví jest usuzovati, že není jen právem formálním, které nemá žádnou hodnotu, naopak že jest je považovati za majetek žalovaného ve smyslu § 99 j. n., jak uvedl rekursní soud.